

Sygn. akt II Ca 923/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sędzia Sądu Okręgowego Elżbieta Żak

Protokolant Sekretarz sądowy Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. (1) i M. B.

przeciwko J. B. i M. G.

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji pozwanego M. G. od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 24 lipca 2014 roku, sygn. akt I C 543/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. G. na rzecz P. B. (1) kwotę 1.834 zł (tysiąc osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 923/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 stycznia 2012 roku powodowie P. B. (1) oraz M. B. domagali się zwolnienia spod egzekucji hali stalowej znajdującej się na działce gruntu o nr ewidencyjnym (...) położonej w Ś. przy ul. (...), zajętej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lipnie Roberta Damskiego w dniu 21 grudnia 2011 roku w toku egzekucji prowadzonej na rzecz pozwanego M. G. przeciwko dłużnikowi J. B. pod sygn. akt Km (...).

W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że na skutek prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Lublinie są współwłaścicielami tej nieruchomości, a więc także znajdujących się na niej zabudowań, łącznie z halą.

*

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. zwolnił od egzekucji halę stalową posadowioną na działce nr (...) położonej w Ś. przy ul. (...), zajętą w dniu 21 grudnia 2011 roku w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lipnie Roberta Damskiego pod sygnaturą Km (...);

II. oddalił powództwo M. B. w całości;

III. zasądził od pozwanego M. G. na rzecz powódki P. B. (1) kwotę 7.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądził od powoda M. B. na rzecz pozwanego M. G. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazał ściągnąć od M. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie kwotę 812,61 zł tytułem pokrycia wydatków wyłożonych tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym na rzecz M. G. przeciwko J. B. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 986340/11. Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 roku nadano w/w tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

W dniu 20 grudnia 2011 roku M. G. złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lipnie Roberta Damskiego wniosek egzekucyjny, na podstawie którego Komornik wszczął postępowanie egzekucyjne i w dniu 21 grudnia 2011 roku zajął halę stalową posadowioną na nieruchomości położonej w Ś. przy ul. (...), zawiadamiając o tym osoby trzecie: P. B. (1) pismem z dnia 11 stycznia 2012 roku, doręczonym jej w dniu 24 stycznia 2012 roku oraz M. B. pismem z dnia 11 stycznia 2012 roku, doręczonym mu w dniu 26 stycznia 2012 roku. Postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygnaturą akt Km (...), zostało na mocy postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 20 czerwca 2012 roku w drodze zabezpieczenia powództwa zawieszona na czas trwania niniejszego postępowania.

Hala stalowa posadowiona na działce nr (...) w Ś. została nabyta poza granicami kraju przez J. B. w czasie trwania małżeństwa z P. B. (1) ze środków stanowiących ich majątek wspólny i przetransportowana do Polski. Usytuowana została na działce stanowiącej wówczas współwłasność małżonków i wykorzystywana była przez oboje z nich.

Umową z dnia 22 października 2008 roku, zawartą w formie aktu notarialnego za nr rep. A (...) J. i P. małżonkowie B. ustanowili z dniem 22 października 2008 roku rozdzielność majątkową majątku nabytego przez oboje lub jedno z nich. Postanowieniem z dnia 6 października 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie o podział majątku wspólnego o sygn. akt I Ns 1765/10 ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni P. B. (1) i uczestnika J. B. wchodzi: udział wynoszący 3/4 części w nieruchomości położonej w Ś. przy ul. (...), o powierzchni 0,2176 ha, zabudowanej budynkiem mieszkalnym i budynkami gospodarczymi, oznaczonej w ewidencji numerem (...), dla której Sąd Rejonowy w Lublinie prowadzi księgę wieczystą numer (...) oraz samochód ciężarowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...), a nadto dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni P. B. (1) i uczestnika J. B. w ten sposób, że składniki majątku opisane powyżej przyznał na wyłączną własność wnioskodawczyni P. B. (1).

Współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości są M. B. w 1/4 części oraz P. B. (1) w 3/4 części.

Przedmiotowa hala jest rzeczą ruchomą, może być przedmiotem samodzielnego obrotu prawnego (np. sprzedaży) bez istotnej zmiany lub uszkodzenia i nie jest trwale związana z gruntem. Całą konstrukcję hali wraz z obudową, połączoną na śruby i wkręty, można zdemontować, przetransportować w inne miejsce i ponownie zmontować.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów, opinii biegłego sądowego A. D., a także zeznań stron (P. B. (1) – k. 180; M. B. – k. 180v; M. G. – k. 181) i świadka P. B. (2).

Sąd Rejonowy podkreślił, że autentyczność i treść dokumentów nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana.

Sąd Rejonowy uznał za rzetelną i przekonująco uzasadnioną opinię biegłego z zakresu budownictwa A. D..

Sąd Rejonowy dał też w znacznej części wiarę zeznaniom stron przesłuchanych w trybie art. 299 k.p.c. Są one logiczne, wewnętrznie spójne i nie zawierają sprzeczności. Zeznania te korespondują także z pozostałym materiałem dowodowym ocenionym przez Sąd jako wiarygodny, w szczególności zaś z dowodami z dokumentów i opinią biegłego. Jedynie w zakresie twierdzeń powodów, że sporna hala stanowi część składową gruntu, Sąd Rejonowy odmówił im wiarygodności. W tej bowiem części nie znajdują one potwierdzenia w innych wiarygodnych dowodach, w szczególności zaś w opinii biegłego, który jest specjalistą w dziedzinie budownictwa.

Sąd Rejonowy obdarzył wiarą zeznania stron oraz świadka P. B. (2) w takiej części, w jakiej znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał za zasadne powództwo P. B. (1), zaś powództwo M. B. uznał za niezasadne w całości.

Podstawę roszczenia powodów stanowił przepis art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa, przy czym według § 3 tegoż artykułu powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

Powodowie wnieśli powództwo w terminie, jednakże zajęcie hali jako ruchomości będącej własnością P. B. (1) naruszyło tylko jej prawo własności. Hala ta stanowiła majątek wspólny P. B. (1) i J. B., została bowiem nabyta w czasie trwania małżeństwa i ze środków stanowiących majątek wspólny. W tej części Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom powodów, zaś pozwany nie udowodnił, by rzecz ta stanowiła majątek odrębny J. B..

Zgodnie z opinią biegłego sądowego A. D. przedmiotowa hala stalowa może być, jako rzecz ruchoma, przedmiotem samodzielnego obrotu prawnego (np. sprzedaży) bez istotnej zmiany lub uszkodzenia powyższej hali i nie jest trwale związana z gruntem, a zatem nie stanowi części składowej nieruchomości, na której jest posadowiona. Zgodnie z art. 47 k.c. część składowa rzeczy nie może być odrębnym przedmiotem własności i innych praw rzeczowych. Częścią składową rzeczy jest wszystko to, co nie może być od niej odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego. Przedmioty połączone z rzeczą tylko dla przemijającego użytku nie stanowią jej części składowych. W myśl zaś art. 48 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, do części składowych gruntu należą w szczególności budynki i inne urządzenia trwale z gruntem związane, jak również drzewa i inne rośliny od chwili zasadzenia lub zasiania.

Jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 6 października 2010 roku w sprawie o podział majątku wspólnego sygn. akt I Ns 1765/10 własność w/w hali została przyznana P. B. (1). Sąd orzekając przyznał własność nieruchomości i posadowionych na niej budynków mieszkalnego i gospodarczych P. B. (1). Mowa jest zatem o budynkach gospodarczych w liczbie mnogiej. Z wyrysu z rejestru gruntów wynika, że na nieruchomości znajdował się zaś jeden budynek mieszkalny oraz dwa budynki gospodarcze (garaż i hala). Skoro zatem Sąd orzekając o podziale majątku przyznał własność budynków P. B. (1), to nie sposób przyjąć, że nie orzekł o hali (pomimo, że nie została ona wymieniona z nazwy). Nie da się wykluczyć, że mogła być ona traktowana wówczas jako element składowy gruntu, niezależnie jednak od tego jest ona objęta prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Lublinie.

Wobec powyższego M. B., mimo, że jest współwłaścicielem nieruchomości, nie jest współwłaścicielem przedmiotowej hali i jego powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił przepisami art. 98 i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) a także § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę

prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461). Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, do których w przypadku adwokata lub radcy prawnego zalicza się jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Powódka poniosła koszty procesu w postaci opłaty od pozwu, wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Należy się jej zwrot tych kosztów od pozwanego.

Z kolei powód powinien zwrócić pozwanemu koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na podstawie art. 113 w zw. z art. 83 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku, Nr 90, poz. 594) Sąd Rejonowy obciążył powoda M. B. kwotą 812,61 zł tytułem pokrycia wydatków wyłożonych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

*

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł pozwany M. G., zaskarżając wyrok w części, tj. w punktach I i III.

Pozwany M. G. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 321 k.p.c. przez orzeczenie ponad żądanie na podstawie okoliczności niepowołanych przez powódkę w podstawie powództwa i nieobjętych stanem faktycznym stanowiących podstawę powództwa;

b) art. 193 § 2¹ k.p.c., przez jego niezastosowanie polegające na pominięciu wymogu zachowania formy pisma procesowego dla zmiany powództwa i przyjęcia przez sąd, że nastąpiła zmiana powództwa przez zmianę jego podstawy faktycznej, pomimo braku pisma procesowego powoda o zmianie powództwa;

2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów:

- w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania oraz nie mając ku temu żadnych podstaw, poprzez przyjęcie, że podziałem majątku pomiędzy P. B. (1) oraz J. B. objęta także była przedmiotowa hala, kiedy strony wyraźnie nie objęły hali tym podziałem, a objęły nim wyraźnie inne budynki znajdujące się na działce nr (...) w Ś. przy ul. (...),

- w sposób sprzeczny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, przez przyjęcie, że sporna hala stalowa została nabyta przez pozwanego J. B. w czasie trwania małżeństwa z powódką P. B. (1) oraz ze środków stanowiących ich wspólny majątek, podczas gdy żadne dowody zebrane w sprawie nie wskazują, w jakiej dacie powyższa hala została nabyta i z czyich środków pieniężnych,

- poprzez pominięcie przy ocenie dowodów i ustalaniu stanu faktycznego części przeprowadzonych w sprawie dowodów przez pominięcie części zeznań świadka P. B. (2) co do okoliczności dysponowania halą przez pozwanego J. B. a nie przez powódkę P. B. (1), jak też pominięcie i brak oceny co do faktu nieprzedstawienia przez P. B. (1) dokumentów wskazanych we wniosku pozwanego M. G. co do korzystania z hali w ramach działalności gospodarczej czy też jej nabycia, jak faktur, wpisów w jej księgach rachunkowych i podatkowych i innych wszelkich dokumentów przez nią posiadanych,

3) naruszenie prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 31 § 1 k.r.io., przez błędne przyjęcie, że ma on zastosowanie do spornej hali stalowej, podczas gdy brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że hala była w majątku wspólnym P. i J. B..

4) naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 841 § 3 k.p.c. i nieoddalenie powództwa z uwagi na przekroczenie terminu 1 miesiąca na wytoczenie powództwa z uwagi na zmianę powództwa (zmianę podstawy faktycznej powództwa).

Pozwany M. G. wniósł o zmianę wyroku w części zaskarżonej przez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od P. B. (1) na rzecz pozwanego M. G. zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego M. G. nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Sąd Rejonowy dokonał również trafnej oceny ustalonego stanu faktycznego, którą Sąd Okręgowy podziela i zbędne jest powtarzanie tych wywodów przez Sąd Odwoławczy.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności należy odnieść się do tych zarzutów naruszenia prawa procesowego, które sprowadzają się do twierdzenia pozwanego M. G., że Sąd Rejonowy orzekł na innej podstawie faktycznej niż powołana w pozwie, co najwyżej na podstawie faktycznej przywołanej dopiero w toku procesu i nie w formie pisma procesowego wymaganego do zmiany powództwa, a ponadto z uchybieniem terminu określonego w art. 841 § 3 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznaje te zarzuty za chybione. Już z uzasadnienia pozwu wynikało, że tytuł własności do hali powodowie wywodzili m. in. z prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego zapadłego w sprawie o podział majątku wspólnego P. B. (1) i J. B.. Wprawdzie w pozwie powodowie zakładali, że hala stała się ich współwłasnością jako część składowa nieruchomości, której współwłaścicielami stali się M. B. w ¼ części w wyniku czynności prawnej i P. B. (1) w ¾ częściach w wyniku przedmiotowego podziału majątku wspólnego, ale ustalenie, że przedmiotowa hala stała się własnością wyłącznie P. B. (1) na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego zapadłego w sprawie o podział majątku wspólnego P. B. (1) i J. B. mieści się w tak zakreślonej podstawie faktycznej. Powódka powołała się bowiem na ten sam tytuł prawny, jaki ustalił Sąd Rejonowy (prawo własności) i to samo źródło nabycia tego prawa (prawomocne postanowienie o podziale majątku wspólnego), a różnica dotyczyła wyłącznie kwalifikacji hali jako części składowej nieruchomości bądź rzeczy ruchomej, a także tego, czy M. B. jest współwłaścicielem hali. Okoliczności te nie decydowały o rozstrzygnięciu sporu, gdyż w obu sytuacjach skierowanie egzekucji do tej hali naruszało prawa powódki (art. 841 § 1 k.p.c.), a dłużnikowi nie przysługiwał do hali żaden tytuł prawny. Tym samym nie doszło do zmiany powództwa w toku procesu, a Sąd Rejonowy nie mógł naruszyć art. 193 § 2¹ k.p.c. uznając za skuteczną zmianę powództwa niedokonaną w piśmie procesowym, ani nie mógł naruszyć art. 841 § 3 k.p.c. uwzględniając sprekludowany zarzut.

Sąd Rejonowy nie wykroczył także poza granice swobodnej oceny dowodów i nie naruszył norm wynikających z art. 233 § 1 i § 2 k.p.c.

Należy zwrócić uwagę, że wspólność ustawowa pomiędzy P. B. (1) i J. B. istniała od 18 marca 1972 roku do 22 października 2008 roku, a nieruchomość, na której posadowiono halę, została nabyta w 1989 roku (dokumenty znajdujące się w aktach sprawy I Ns 1765/10 – k. 5,6,8-10 oraz k. 77 akt niniejszych). Wniosek o podział majątku wspólnego został złożony w dniu 17 sierpnia 2010 roku Tym samym wiarygodne pozostają zeznania P. B. (1) i M. B. (k. 216, 217), co do nabycia przedmiotowej hali w trakcie trwania wspólności ustawowej pomiędzy P. B. (1) i J. B., gdyż nie jest prawdopodobne, aby hala mogła zostać nabyta przed zawarciem małżeństwa w latach siedemdziesiątych, albo aby powstała po ustaniu wspólności ustawowej a przed podziałem majątku wspólnego. Sam M. G. przyznał, że kiedy bywał u państwa B., zawsze hala tam była, a pierwszy raz był w 2004 lub w 2005 roku (k. 181v-182). Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 31 § 1 k.r.io. do majątku wspólnego wchodzi przedmioty nabyte w trakcie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich, podobnie jak do majątku wspólnego

przynależą dochody obojga małżonków, także z majątków osobistych (art. 31 § 2 pkt 1 i pkt 2 k.r.io.). Przepis art. 31 § 1 k.r.io. ustanawia domniemanie, że rzecz nabyta w trakcie trwania wspólności ustawowej jest składnikiem majątku wspólnego małżonków, gdyż nabycie rzeczy do majątku osobistego małżonka byłoby wyjątkiem od tej reguły i wymagało wykazania jednej z okoliczności przewidzianych w art. 33 k.r.io. Ciężar obalenia domniemania i wykazania, że przedmiotowa hala należała jednak do majątku osobistego J. B. spoczywał na pozwanym wierzycielu, a ten takich dowodów nie przedstawił, ani nawet nie powołał twierdzeń o okolicznościach nabycia hali, które mogłyby przemawiać za zaliczeniem hali do majątku osobistego J. B.. W tym stanie rzeczy nie można przyjąć, aby dowody z zeznań P. B. (1) i M. B. były niewystarczającym potwierdzeniem przynależności hali do majątku wspólnego P. B. (1) i J. B.. Bez znaczenia jest przy tym to, które z małżonków wykorzystywało halę w prowadzonej działalności gospodarczej i dokumentowało jej nabycie w ramach swojej działalności gospodarczej, a zatem dokumenty, których brak podnosi skarżący, nie mogły mieć wpływu na wynik procesu i nierozpoznanie tego wniosku dowodowego (k. 86-86v) nie rzutowało na rozstrzygnięcie sporu.

Sąd Rejonowy przekonująco wywiódł również, że przedmiotowa hala była objęta postanowieniem w przedmiocie podziału majątku wspólnego. Wprawdzie nie została ona wymieniona odrębnie jako składnik majątku wspólnego, ale skoro P. B. (1) został przyznany na własność udział $\frac{3}{4}$ we współwłasności nieruchomości wraz z budynkiem mieszkalnym i budynkami gospodarczymi, przy czym na gruncie istniały tylko 2 budynki gospodarcze (garaż i hala), logiczna wykładnia postanowienia działowego jednoznacznie wskazuje, że objęło ono również przedmiotową halę.

Fakt, że w rozmowie z P. B. (2) J. B. obiecywał, że po sprzedaży hali zaspokoi wierzyciela, nie stanowi podstawy do ustalenia, że J. B. przysługuje prawo własności tej rzeczy ruchomej, a należy tę wypowiedź potraktować jako obietnicę nie mającą pokrycia w rzeczywistych możliwościach dłużnika albo zależną od dobrej woli jego małżonki. Nie jest przy tym znany charakter obecnych relacji pomiędzy dłużnikiem i jego małżonką.

Skarżący nie sformułował żadnych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, a Sąd Odwoławczy z urzędu uwzględnia tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. II CSK 400/07, Lex nr 371445). Nie było zatem podstawy do zmiany tego rozstrzygnięcia, będącego pochodną wyniku procesu.

Wobec oddalenia apelacji pozwanego wierzyciela, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. należało zasądzić od pozwanego M. G. na rzecz powódki zwrot kosztów postępowania odwoławczego, obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika powódki – adwokata w stawce minimalnej w postępowaniu drugoinstancyjnym oraz opłaty skarbowe od dwóch substytucji złożonych w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.